



Η Ελλάδα φλέγεται

Βρισκόμαστε για άλλη μια φορά στο ξεκίνημα μιας νέας χρονιάς, μόνο που φέτος τα συναισθήματα που μας κυριεύουν είναι τελείως διαφορετικά από αυτά που συνόδευσαν την έναρξη όλων των προηγούμενων ετών.

Συνηθίζαμε να θέτουμε στόχους, να οραματιζόμαστε, αλλά κυρίως να ελπίζουμε. Δυστυχώς, η χρονιά που πέρασε μας στέρησε τα χρονικά περιθώρια της υλοποίησης πολλών από τους στόχους μας, λόγω των πολύμηνων σπουδαστικών - και όχι μόνον - κινητοποιήσεων, ενώ ο επίλογος του φετινού καλοκαιριού σημαδεύτηκε από εικόνες βιβλικής καταστροφής.

Χιλιάδες φωτιές σε διάφορα σημεία της πατρίδας μας άφησαν πίσω τους δεκάδες ανθρώπινα θύματα, απέραντες καμένες εκτάσεις, καμένα σπίτια, και πολλά αναπάντητα ερωτήματα.

Η εικόνα της γριούλας που αρνιόταν να εγκαταλείψει το σπιτικό της κι έκλεινε την πόρτα πίσω αφήφώντας τη φωτιά, περιμένοντας στωικά το θάνατο, η εικόνα του τραγικού πατέρα που έχασε σε μια μόλις στιγμή σύζυγο και τέσσερα παιδιά χαραχτήκαν για πάντα στη μνήμη μας κι έκαναν την καρδιά μας να ραγίσει.

Δεν είναι πλέον δυνατό να επικεντρώσουμε τη σκέψη μας στα αυστηρά προσωπικά και επαγγελματικά μας θέματα χωρίς αυτή να ανατρέξει σε εκείνες τις ημέρες που ο ήλιος κρύφτηκε μέσα σε

ένα βαθύ σύννεφο καπνού και σκόνης κι όταν πια κατάφερε να εμφανιστεί ήταν για να αποκαλύψει το ανυπολόγιστο μέγεθος της καταστροφής.

Οι πυρκαγιές δεν έπληξαν απλώς το φυσικό περιβάλλον, υποθήκευσαν το μέλλον μας και το μέλλον των παιδιών μας. Θα πρέπει λοιπόν κάθε μας δραστηριότητα να προσανατολίζεται στην άμεση αναγέννησή του.

Το ΤΕΙ Αθήνας ως ανώτατο τεχνολογικό ίδρυμα διαθέτει την απαραίτητη τεχνογνωσία για να προτείνει λύσεις και να υποδείξει μεθόδους αποκατάστασης καθώς επίσης τα μέλη της κοινότητάς του, έντονα ευαισθητοποιημένα σε περιβαλλοντικά θέματα, έχουν τη διάθεση να προσφέρουν ηθικά και υλικά στους πληγέντες και τη δυνατότητα να συμβάλλουν αποφασιστικά στη διαμόρφωση οικολογικής συνείδησης στους σπουδαστές, ώστε με τη σειρά τους να πάρουν τη σκυτάλη της ενημέρωσης και της δραστηριοποίησης.

Ήρθε η στιγμή να απλώσουμε το χέρι σε όλους αυτούς που το χρειάζονται. Ήρθε η στιγμή να αναλογιστούμε ότι, παρά τα όποια επιστημονικά μας επιτεύγματα, παρά τις φαινομενικά ασταίρευτες δυνατότητές μας να διαχειριζόμαστε το φυσικό πλούτο, δεν μπορούμε να υποδύομαστε τους θεούς.

Δυστυχώς αποδείχτηκε, με τον πλέον δυσάρεστο

τρόπο, ότι ο πλουτισμός και το ατομικό συμφέρον, βαραίνουν για κάποιους πολύ περισσότερο από την εξασφάλιση ενός αύριο για εμάς και για αυτούς που θα μας ακολουθήσουν. Θα τους επιτρέψουμε να εξακολουθήσουν να εγκληματούν κατά του φυσικού περιβάλλοντος και να λεηλατούν κάθε πηγή ζωής; Στο σημείο αυτό δεν θα πρέπει να περιοριστούμε σε μια κατηγορηματική άρνηση και στις όποιες κυβερνητικές εξαγγελίες για ανάληψη μέτρων.

Ίσως οι δραματικές εμπειρίες που όλοι μας βιώσαμε το τελευταίο χρονικό διάστημα ανακάμψουν τη φρενήρη καταναλωτική μας πορεία, ηρεμήσουν την ένταση που προκαλούμε στους εαυτούς και στους γύρω μας στο διαρκή αγώνα για οικονομική και κοινωνική καταξίωση και ξυπνήσουν μέσα μας ξεχασμένες αξίες και ήθη. Για τα τελευταία μάλιστα γίνεται πολύς λόγος αλλά καμία ουσιαστική προσπάθεια προσέγγισης ή υιοθέτησής τους.

Την ώρα της καταστροφής, δε λειτουργήσει επαρκώς ο κρατικός μηχανισμός, όχι μόνον διότι δεν είχε προϋπάρξει σχεδιασμός ή πρόβλεψη, αλλά διότι όλοι εμείς το επιτρέψαμε να συμβεί μέσα από τη στάση ζωής που έχουμε υιοθετήσει τα τελευταία χρόνια.

Επί δεκαετίες τώρα έχουμε όλοι αφεθεί στο ρεύμα των καιρών, που επιτάσσει οικονομική άνεση και δημοσιότητα, αρνητική ή θετική δεν έχει πλέον καμία σημασία, και αδιαφορία για όσα διαδραματίζονται γύρω μας, εκτός των περιπτώσεων, όπου τα ΜΜΕ ζητούν από εμάς να εκφράσουμε το ελληνικό φιλότιμο και την ανθρωπιά μας μέσα από διάφορες κοινωνικές

εκδηλώσεις στις οποίες εξαντλούμε το απόθεμα καρδιάς, το οποίο πράγματι διαθέτουμε, αλλά δεν γνωρίζουμε ή δεν μας έχει διδάξει κανείς πώς να το διαχειριστούμε με τέτοιο τρόπο ώστε να «πιάσει τόπο».

Επειδή όμως οι καμένοι τόποι είναι πια αμέτρητοι θα πρέπει επιτέλους όλοι μας να αναλάβουμε δράση σε ατομικό επίπεδο, στον επαγγελματικό μας χώρο, στο χώρο της γειτονιάς και του δήμου μας. Θα πρέπει επιτέλους να μνηθούμε κι εμείς οι Έλληνες, όπως όλοι οι Ευρωπαίοι εταίροι μας, στις αρετές του εθελοντισμού και να τον αναγάγουμε σε τρόπο ζωής.

Πρέπει να ξεφύγουμε από την παθητικότητα, την αδιαφορία και την αναλγησία του “ωχαδερφισμού”. Η δυστυχία που σήμερα πλήττει τους κατοίκους της Ηλείας ή της Εύβοιας, ίσως αύριο πλήξει εμάς τους ίδιους. Ακόμη όμως και αν σταθούμε τυχεροί, ακόμη και αν η ζωή δε μας επιφυλάσσει τέτοιες τραγικές εμπειρίες, δεν πρέπει να λησμονούμε ότι το φυσικό περιβάλλον αφορά την επιβίωση όλων μας.

Όταν εγκληματούμε κατά της φύσης, αυτή, με τη σειρά της, τιμωρεί την αυθάδειά μας με τον πιο ανελέητο τρόπο και τότε τα πλέον ακραία σενάρια καταστροφής γίνονται πραγματικότητα. Μόνον μέσα από την αφύπνιση των συνειδήσεων όλων μας το φετινό καλοκαίρι θα μείνει για πάντα μαύρη σελίδα του παρελθόντος και όχι διαρκής αόρατη απειλή.



Δημήτριος Νίνος
Πρόεδρος του ΤΕΙ Αθήνας